

Phụng
Hoàng
Thần

HỎI 20

Quận chúa bày mưu chia trách nhiệm

Quận chúa “ủa” lên một tiếng hỏi:

- Cao thủ ở Thiết Phụng phái ư?

Vệ sĩ đáp:

- Đó là thủ hạ của ông bạn với Ngũ gia, người này y đạo rất cao minh, hiện đang điều trị cho nguyên khí của Ngũ gia phục hồi như cũ.

Quận chúa quay lại hỏi Văn Đế Đế:

- Người đó là ai?

Văn Đế Đế hoài nghi là sư ca Thiết Kỳ Sĩ, cô cười đáp:

- Nhân số của Thiết Phụng phái không có mấy, tiểu muội chỉ ngó thấy là biết ngay.

Quận chúa liền đi trước lên lầu, bỗng nghe trong thư phòng có tiếng người nói chuyện nhỏ nhẹ. Nàng liền cất tiếng trong trẻo hỏi:

- Ngũ ca đã khá hơn chưa?

Cửa thư phòng vừa mở, tiếng của Ngũ vương tử vọng ra nói:

- Minh Châu! Các vị đã tới ư? Xin mời vào trong phòng này.

Bốn người bước qua cửa phòng, thấy hai bên bày hai hàng ghế thái sư. Ba lão già ngồi một bên là một nhà sư, một đạo sĩ và một lão nho đến ngoài bảy chục tuổi. Ba lão thấy Quận chúa vào đứng lên thi lễ nói:

- Quận chúa phải một phen tân khổ.

Quận chúa cũng thi lễ cười đáp:

- Mời ba lão tiên sinh cứ ngồi xuống, ba vị cũng phải một hồi cực nhọc.

Văn Đế Đế lại thấy bên kia ngồi hai người thì dĩ nhiên một người là Vương tử, còn nhân vật bên cạnh vào hạng trung niên hình dong cổ quái, cô không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Cha này mạo xưng là người của Thiết Phụng phái lâm thời của chúng ta, trong vụ này tất có cạm bẫy.

Nhưng cô vẫn thản nhiên lại nghe Quận chúa giới thiệu cô và Lê đại nương cho ba lão, nàng nói:

- Tam lão! Vị này là bạn của tiện thiếp mà cũng là nhân vật trợ giúp Ngũ ca rất đắc lực.

Tam lão đồng thanh cười nói:

- Ngũ gia cũng đã nhắc tới đại nương và cô nương.

Lê đại nương thi lễ nói:

- Kẻ dân phụ không dám tiếp nhận cách xưng hô của Tam lão.

Ngũ Vương tử cười khanh khách nói:

- Đó là chỉ thị của tại hạ, trong đó có cả tại hạ nhất luật đều xưng hô tôn giá là đại nương. Cũng như ở trong kinh người ta đều kêu tại hạ là Ngũ gia. Có thế mới tránh khỏi sự câu thúc theo lễ tục phiền phức. Mời đại nương và cô nương ngồi chơi.

Quận chúa vội hô:

- Muội tử! Ta đưa muội tử cùng đại nương đi tắm rửa đã.

Ngũ Vương tử nói:

- Minh Châu! Ta đã chuẩn bị chỗ ở cho biểu muội. Trong vườn hoa có một toà tiểu viện tinh mịch cách đây không đầy hai chục trượng. Ta đã phái bốn tên tỳ nữ ở đó châu chực, biểu muội đi đi rồi lát nữa lại đây. Ta có việc muốn bàn với biểu muội.

Ngũ gia lại nhìn Hồng Phi nói:

- Hồng Phi lão! Lão đi gặp Yến Bình lão, bọn họ ở cả trong nha môn.

Mọi người lui ra rồi, Quận chúa dẫn Văn Đế Đế xuống lầu đi về hướng Đông, bỗng nhìn thấy một toà tiểu viện rất u nhã. Bốn mặt đều là mầu đơn đầy hoa nở. Ngọn gió ban mai thổi hiu hiu đưa mùi thanh hương ngào ngạt bay ra bốn phía. Nàng cười nói:

- Muội tử! Nơi đây quả là cao nhã.

Vừa bước chân vào tiểu viện đã thấy bốn ả nữ tỳ vào lối mười bảy,

mười tám tuổi ra nghênh tiếp. Quận chúa cười nói:

- Trời sắp sáng rồi, bọn người hãy đi ngủ. Chúng ta tự làm lấy cũng được.

Một nữ tỳ vội đáp:

- Thưa Quận chúa! Bọn nô tỳ không dám.

Quận chúa cười nói:

- Ta không giống như tiểu thư nhà quan đâu, từ nay không coi người khác là kẻ tôi mọi. Các người cứ cho biết đồ dùng ở đâu là tự ta đi lấy.

Bốn ả nữ tỳ khi nào dám bỏ đi. Tuy Quận chúa không phiền trách nhưng huyện thái gia đã bảo rồi, không chừng huyện thái gia cũng tới, nên chúng không dám bỏ đi, vẫn phục thị rất là chu đáo. Quận chúa không sao được đành để mặc cho chúng hầu hạ. Bọn thị nữ vừa chải đầu cho Quận chúa xong thì trời cũng vừa sáng. Chúng lại đem đồ điểm tâm vào.

Đang ăn điểm tâm, Văn Đế Đế bỗng nghe Lê đại nương nói:

- Cô nương! Lúc Quận chúa vào ra mắt Vương tử chúng ta ra ngoài hoa viên ngoạn cảnh, xem chừng nơi đây rất rộng rãi.

Quận chúa mỉm cười đáp:

- Được lắm, khi nào có việc tiện tiếp sẽ phái người đi mời hai vị.

Ăn điểm tâm xong, quận chúa tươi cười đi về phía lầu các. Lê đại nương nhìn bóng sau lưng quận chúa mất hút, rồi bà liền dẫn Văn Đế Đế ung dung ra khỏi tiểu điện đi vào giữa luống hoa. Bà khẽ nói:

- Văn cô nương! Thiếu hiệp tới rồi. Chúng ta có phải vào ra mắt không.

Văn Đế Đế giật mình kinh hãi hỏi:

- Y ở đâu?

Lê đại nương cười đáp:

- Người ngồi mé bên hữu bồi tiếp Ngũ gia chính là y đó. Y lấy được vật của lão thân vận dụng một cách xuất thần nhập hoá. Cả lão thân cơ hồ cũng không nhận ra được, vì y là một chàng thiếu niên mà biến thành người đứng tuổi.

Đế Đế kinh hãi hỏi:

- Người đó là Kỳ ca ư?

Đại nương đáp:

- May ở chỗ cô trầm tĩnh không lên tiếng phiền trách y.

Văn Đế Đế hỏi:

- Tại sao y lại cải trang để bịp cả Vương tử?

Lê đại nương đáp:

- Đó nhất định là chỗ dụng ý của y, có điều y làm thế nào cũng vẫn được Vương tử tín nhiệm.

Văn Đế Đế chưa kịp nói tiếp bỗng trong rừng hoa có tiếng người cười nhẹ nói:

- Ta đã cứu mạng y lại trị hết nội thương cho y, dĩ nhiên y phải tín nhiệm ta.

Văn Đế Đế nghe tiếng reo lên:

- Ủa! Kỳ ca.

Một hán tử trung niên tướng mạo cổ quái từ trong vườn hoa bước ra, chàng nhìn Lê đại nương thì lễ nói:

- Đại nương đã thấy giá tiền tam lão đó chưa?

Lê đại nương cười mát nói:

- Thiếu hiệp, giả tử không phải chính lão thân chế luyện dược vật thì e rằng lần này cũng bị thiếu hiệp lừa gạt rồi. Chẳng lẽ thiếu hiệp đã phát giác điều bí mật trong chất thuốc mà cả lão thân cũng không hay.

Thiết Kỳ Sĩ thay hình đổi dạng rất khó coi. Cái mũi thu ngắn lại xấu ơi là xấu, mắt nhỏ ti hí, miệng rộng ngoác ra đến mang tai, tướng thợ điêu khắc lành nghề cũng không làm được đến thế, mà thợ họa cũng không sao nghĩ ra được quái tượng như vậy. Bỗng nghe chàng cười đáp:

- Đại nương! Văn bối chỉ vận dụng chút công phu cho co da lại thôi.

Lê đại nương ủa một tiếng nói:

- Thế thì phải rồi. Thiếu hiệp, giá tiền tam lão làm sao? Nghe nói võ công của bọn họ rất cao thâm phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đúng là võ công rất cao thâm, nhưng giữa bọn họ với nhau không có hoà khí. Ai cũng có dạ riêng tư. Chỉ có lão nho sĩ là thực lòng quan tâm đến Vương tử. Văn bối rất chú ý về điểm này.

Lê đại nương nói:

- Thiếu hiệp, đó là việc bí mật trong cung đình chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không được. Văn bối rất ưa thích Ngũ Vương tử. Từ nay văn bối sẽ bảo vệ y.

Lê đại nương hỏi:

- Nghe nói giữa các vị Vương tử vì việc tranh đoạt ngôi thừa kế trong tương lai mà thường có những hành động không lựa chọn thủ đoạn. Chẳng lẽ thiếu hiệp cũng để mình bị lôi vào vũng nước xoáy đó?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Văn bối coi Ngũ Vương tử như người nhà. Nếu y muốn làm hoàng đế thì văn bối đã mặc kệ y, nhưng y không có ý ấy nên văn bối không thể để kẻ phàm tục hại y được.

Văn Đế Đế hỏi:

- Bao giờ Vương tử sẽ tiến kinh?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sáng mai. Nếu y không vì tiểu huynh thì bữa nay đã lên đường. Tiểu huynh bảo bữa nay đi không được nên y mới trì hoãn lại.

Văn Đế Đế ngạc nhiên hỏi:

- Sao Kỳ ca không đi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trước khi Văn muội và Đại nương chưa tới, tiểu huynh yên tâm thế nào được? Dọc đường từ đây tới Bắc Kinh đều có thế lực của Quân Thiên bang và Cổ Mộ môn. Máy bữa nay tiểu huynh đã điều tra ra rồi.

Lê đại nương hỏi:

- Nhân số của Quân Thiên bang có bao nhiêu tên?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Khi đại nương còn ở trong bang, Quân Thiên bang chia làm hai điện là Thiên thần điện và Địa thần điện. Nhưng hiện nay đã tăng thêm Nhân vương điện và Quỷ vương điện. Điện chúa hai điện này nghe nói ở xa và được Quân Thiên đế chúa dùng kỳ trân làm sinh lễ mời đến. Nhân số ở bốn điện đã tăng lên nhiều, những tay cao thủ hạng nhất không biết bao nhiêu mà kể.

Lê đại nương thở dài nói:

- Lão bất tử đó tất có ngày diệt vong. Mối duyên phận của lão thân với lão ta tuy hết rồi nhưng còn chút nghĩa phu thê, mà gặp tình thế này là hết đường cứu vãn. Lão hãm mình mỗi ngày một sâu vào hành vi vô đạo.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão nhiều loạn giang hồ là việc nhỏ, nhưng hiện giờ họ đang phản đối nhà Mãn Thanh, lại không coi trọng người Hán. Thế là sự xuất vô danh, họa hoạn vô cùng. Giả tử lão dựng cờ khởi nghĩa phản Thanh phục Minh tất người Hán xô nhau hưởng ứng, nhưng lão lại giết người Hán quá tệ hơn người Mãn, thành thế lưỡng diện thụ địch. Văn bối cũng ghét triều đình Mãn Châu nhưng lại chẳng thể viện trợ người Hán. Thật là lâm vào tình trạng mắc kẹt.

Văn Đế Đế hỏi:

- Kỳ ca tính thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Khôi phục nhà Minh đã thành vô vọng, nhưng vẫn phải quyết tâm ủng hộ người Hán. Còn đối với Thanh đình nhất định tụ thủ bàng quan, ngoại trừ Ngũ vương tử, nếu y không muốn làm hoàng đế thì tiểu huynh chỉ hộ vệ một mình y mà thôi.

Lê đại nương gật đầu nói:

- Lập trường của thiếu hiệp rất chính xác, lão thân kính phục vô cùng, chúng ta cứ theo đường lối đó mà hành động.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cái bảo sương kia Ngũ vương tử chưa vận về tới kinh thành. Nếu để thất lạc rất nguy hiểm cho y, vì các Vương tử khác sẽ nhân vụ này mà sàm tấu với Hoàng đế.

Lê đại nương hỏi:

- Thiếu hiệp tự mình đưa ra kiến nghị bảo vệ Vương tử vào kinh được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cái đó không ổn rồi. Một là hiện thời văn bối không thể để lộ chân tướng trước mặt tam lão vì trong lòng bọn họ có ý đồ đen tối. Hai là văn bối chưa được Ngũ vương tử tin cậy một cách sâu xa, còn phải đề phòng y sinh lòng ngờ vực.

Lê đại nương nói:

- Thế thì khó có biện pháp hoàn thiện. Trừ phi thiếu hiệp ngủ ở lâu các luân bên mình Vương tử, bằng không thế thì có ngày phải dời xa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn Cổ Mộ môn và Quân Thiên bang có nhân vật thần thâu nào ghê gớm không?

Lê đại nương nói:

- Có đấy. Thiếu hiệp chưa nghe nói tới các môn phái lớn đều bị mất cấp võ công bí lục ư? Võ công của bọn Cổ Mộ môn gần đây đã bao quát hết những phần tinh hoa của các môn phái lớn.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Lần trước lúc văn bối sắp hạ sát Hắc Quan lệnh chúa đã nhận thấy kiếm pháp của hắn giống kiếm pháp phái Thái Sơn nhưng không hoàn toàn đúng. Đó là Cổ Mộ U Linh đã một phen cải biên.

Văn Đế Đế nói:

- Nếu vậy chúng ta nên nói rõ cho Ngũ Vương tử hay để y gia tâm đề phòng mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đến nay tiểu huynh vẫn chưa hiểu trong rương đựng báu vật gì, nhưng lúc này mà nhắc nhở y cũng bằng vô dụng, trái lại y lại cho rằng mình khinh thường y quá. Tiểu huynh sẽ có biện pháp khác không để địch nhân cướp mất là xong.

Chàng lại dặn:

- Tạm thời dừng cho y hay về chân tướng của tiểu huynh, trước mặt y cũng đừng nên đề cập tới.

Lê đại nương thấy y đi rồi cười nói:

- Hộ giá tam lão dưới mắt không người lần này mất mặt rồi, mai đây còn nhiều màn hay nữa.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi:

- Đại nương! Chúng ta quên chưa hỏi đại ca ở đâu?

Lê đại nương đáp:

- Trong hoa viên này rất nhiều lâu các, nhất định y không ở chung một lâu các với Ngũ Vương tử.

Hai người thưởng ngoạn vườn hoa hàng nửa ngày, đến giờ ăn cơm trưa mới về tiểu viện, Minh Châu đã về từ trước, nàng thấy hai người vào liền cười nói:

- Hai vị cũng về rồi, tiện thiếp đang chờ các vị để ăn cơm.

Lê đại nương đáp:

- Hà tất Quận chúa phải chờ đợi, cứ dùng trước cũng được. Lão thân mãi xem hoa quên cả thì giờ.

Lúc ăn cơm bỗng thấy Hồng Phi hấp tấp chạy vào. Quận chúa biết là có chuyện liền hỏi:

- Hồng lão! Chuyện gì vậy.

Hồng Phi trình trọng đáp:

- Thưa Quận chúa! Trong thành có rất nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện mà không rõ lai lịch.

Quận chúa hỏi:

- Đã bẩm báo Ngũ gia chưa?

Hồng Phi đáp:

- Bẩm báo rồi! Ngũ gia xin Quận chúa lưu tâm e rằng đêm nay sẽ xảy ra chuyện rắc rối.

Quận chúa nói:

- Tiện thiếp biết rồi. Xin Hồng lão phái các tiêu sư đi giám thị các nơi trong thành, nhưng đừng để xảy ra chuyện xung đột. Đến đêm lại thu cả về nha môn phòng bị.

Quận chúa lại nói:

- Xin đại nương cùng Văn muội tử ăn cơm thong thả, tiện thiếp đến chỗ Ngũ gia hỏi xem đêm nay hành động như thế nào?

Lê đại nương đáp:

- Xin Quận chúa tùy tiện, nhưng đừng quên xin Ngũ gia sai phái lão thân cùng Văn cô nương một phần công tác.

Quận chúa cười nói:

- Đại nương cùng Văn muội đều là bậc tướng tài, nếu có việc xảy ra nhất định phải nhờ các vị giúp đỡ.

Quận chúa hối hả chạy lên lầu vào thẳng thư phòng, thấy Hộ giá tam lão và Thiết Kỳ Sĩ đang bàn định kế hoạch để đêm nay đối phó với địch nhân. Ngũ Vương tử vừa thấy nàng liền cười hỏi:

- Minh Châu! Hồng Phi đã đến chỗ biểu muội chưa?

Quận chúa đáp:

- Lão tới rồi nên tiểu muội chạy lên xem coi Ngũ ca bàn tính kế hoạch nào?

Ngũ vương tử đáp:

- Trịnh tráng sĩ đây đã dò la tin tức thì đêm nay bọn yêu nhân ở Cổ Mộ môn định đến để cướp báu vật. Mục đích của họ là đoạt chiếc bảo sương này. Ta muốn coi bọn chúng làm thế nào để cướp đoạt?

Quận chúa hỏi:

- Bọn chúng đã biết trong rương đựng gì chưa?

Ngũ Vương tử đáp:

- Ấn hình châu không còn là chuyện bí mật nữa. Bọn yêu nhân đã dò la được tin này từ bên Tây Vực.

Quận chúa nhìn nhà sư trong Tam lão nói:

- Hộ giá đại sư! Xin đại sư cùng chân nhân cho biết ý kiến.

Hoà thượng chấp tay nói:

- Thưa Quận chúa! Vừa rồi Trịnh thí chủ ở Thiết Phụng phái đây đã đưa ra cao kiến là nếu Vương tử tín nhiệm y thì đêm nay thì bản tăng và Kim Hải đạo hữu đây phụ trách việc trông coi bảo sương để lúc cần đến là đưa vào kinh ngay.

Quận chúa gật đầu nói:

- Ý kiến đó hay lắm.

Nàng quay lại nhìn Ngũ Vương tử hỏi:

- Ngũ ca! Ngũ ca cũng quyết định như vậy chứ?

Ngũ Vương tử gật đầu đáp:

- Bảo sương đã giao cho đại sư và chân nhân nhưng tới lúc đó thì không dùng rương để đựng bảo vật nữa.

Quận chúa hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngũ vương tử đáp:

- Để trong rương không tiện đem đi, đồng thời ta còn có sách lược khác.

Quận chúa ngạc nhiên hỏi:

- Sách lược thế nào?

Đạo nhân trong Tam lão cười nói:

- Dùng kế song bao.

Quận chúa “à” một tiếng rồi nói:

- Một bao đựng đồ giả.

Ngũ Vương tử đáp:

- Đúng rồi! Đó là cao kiến của Trịnh tráng sĩ. Dùng hai tấm lụa vàng làm hai bọc một thật một giả chia cho đại sư và chân nhân giữ, khiến địch nhân không biết của thật ở chỗ nào.

Quận chúa chợt động tâm cơ hỏi:

- Đã để đại sư và chân nhân coi bảo vật chưa?

Hoà thượng đáp:

- Quận chúa bất tất phải quan tâm, bản tăng không cần coi nữa vì tin rằng chẳng khi nào Vương tử lại chia làm ba.

Ngũ Vương tử cười khanh khách nói:

- Minh Châu! Báu vật chỉ có một khối của thật đưa cho ai? Nếu đưa cho đại sư thì khiến trách nhiệm của đại sư nặng nề hơn, mà đưa của giả cho chân nhân thì ra lại coi nhẹ chân nhân, ta đang lấy làm khó nghĩ trong vụ này.

Quận chúa cười đáp:

- Cái đó dễ giải quyết lắm. Cứ đem những cái đó gói kín lại trước mặt chân nhân và đại sư, để tiểu muội đặt vào giường phủ chăn lên, đoạn mời đại sư và chân nhân đồng thời thò tay vào lấy. Ai được cái nào là mang cái đó thế là công bằng.

Lão nho trong Tam lão cả cười nói:

- Chủ ý của Quận chúa thực là hay.

Ngũ Vương tử cười ha hả nói:

- Minh Châu thông minh thực, được rồi cứ thế mà làm.

Quận chúa nói:

- Còn một điểm nữa là bất luận vị nào lấy được gói rồi dù chân dù giả cũng không mở ra nữa.

Đạo nhân cười khanh khách nói:

- Ý nghĩ của Quận chúa thật là lợi hại, nếu mình rờ được của giả tất sẽ không chịu hết sức giữ gìn.

Quận chúa đáp:

- Hẳn thế rồi! Cứ bảo vệ mà không coi, đưa đến trước mặt Hoàng thượng để cho thất lạc trách nhiệm trọng đại ngang nhau.

Hoà thượng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Bất luận là chân hay giả mà để mất thì bất lực ngang nhau. Xin Quận chúa động thủ đi!

Quận chúa liền đem hai trái châu bọc lại. Nguyên trái ẩn hình châu sắc tía coi chẳng có gì trân quý. Không ngờ người võ lâm lại nhận đó là vật báu vô thường. Quận chúa bọc xong đặt lên giường rồi lấy chăn phủ kín lại, đoạn tay không lười ra nói:

- Xin đại sư và chân nhân vào lấy đi, lấy được rồi là đút vào bọc liền chẳng hiểu của thật của giả về ai, các vị không được mở coi và đều phải giữ cẩn thận.

